

Tänne asti ehdin tulla.
Tässä vasta hajoan.
Vaiko lienee piiskatulla
vielä liekki vartijan.

Vielä onko hylätyllä,
jonka aarteet poltettiin,
jossain tähtitarhain yllä
puolustaja? Onko niin?

Kyllä muistan, vartijani,
kasvos tulen, kuparin.
Vielä tunnen huulillani
nimes rakkaan, vieläkin.

Kyllä muistan, kuinka lasna
kaaduin kiviin elämän,
kuinka silloin katkerasta
maasta nostit kärsivän.

Kyllä kituakin annoit,
annoit verta menettää.
Silti kaiken jälkeen vannoit,
murheet versoo elämää.

Näytit, kuinka kyyneleistä
kastui multa peltomaan.
Kuinka kivun kätkeyestä
nousi poika kasvamaan.

Vaan missä tänään olet sinä,
vartijani ainoa.
Ethän kauaa katso tätä
lapses osaa: vainoa.

Tänne asti ehdin tulla.
Tähän kyynelsilmin jään.
Monet kerrat hakatulla
arvet punertavat nään.